

- toen al - Tuschinski-concern. De heer Tuschinski had namelijk een filosofie: 'Je moet de mensen niet alleen naar de kwartjesbioscopen sturen. Ik bouw een bioscoop met tapijten en bekleding. Gewone mensen willen ook wel eens sjiek uit'.

Vandaar het Grand Theater met wat toen het wonderorgel werd genoemd. Het grootste Nederlandse bioscooporgel, dat onder het toezicht van Leo Ott werd gebouwd bij de firma Standaard in Schiedam. Waar men zo tevreden was over deze onbekende organist (zijn dochter nu: 'Ik weet nog steeds niet waar hij orgel heeft leren spelen'), die het bij zijn sollicitatie had moeten opnemen tegen onder anderen Pierre Palla, dat men hem uitnodigde om in Parijs een ander Standaard-orgel te komen inspelen. Ott was toen al in de Nederlandse pers geprezen om zijn 'fabelachtige klavier-techniek'.

Wellicht heeft Ott toch orgel leren spelen op de muziekschool in de Van der Duynstraat waar hij eens in de week naar toe ging. Misschien heeft hij het ook zichzelf (maar dan wel met hulp van Bernard Drukker) geleerd. Hij sprak er later nooit meer over.

Tussen zijn toch al drukke werkzaamheden door gaf hij les. Pianolessen aan onder anderen Leo Fuld, met wie hij de geheel eigen jiddische stijl ontwikkelde, die de roodharige Rotterdamse zanger later beroemd zou maken.

Naast het vaste werk in het Grand Theater waren er de schnabbels. Het meest bekend waren de zondagmorgenconcerten voor de Kunstzinnige Propagandacommissie van de S.D.A.P. Die ochtenden begonnen met orgelconcerten, waarna er iets leerzaams volgde zoals de films over de drank- en tbc-bestrijding (de laatste met de veelzeggende titel 'Achter de wolken schijnt toch de zon'). Soms ook speelde Ott orgel of piano ter introductie van de declamatie-kunstenares Mientje Emeis-Van Buuren, of haar zoon de bariton Richard Terke. Het leverde Ott vijftientig gulden per optreden op. Hij studeerde hard op stukken als 'Dichter und Bauer' en 'Der schöne blaue Donau', wat hem op die zondagochtenden ovationeel applaus opleverde.

Rond 1930 moet hij zelfs een plaat hebben gemaakt als organist achter 'De stem des volks' met de 'Koorfantasie' van Beethoven. Leo Ott was de enige die niet van papier speelde.

Het bespelen van het Tuschinski-wonderorgel was niet steeds een avondvullende bezigheid, maar tijdens het inleidende variété liet hij zich niet altijd onbetuigd. Hij viel in voor een niet opdagende harmonicaspeler (hij bezat een fraai glinsterende Hohner) of